

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 40389-01-12 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' פלוני

בפני כב' השופטת פרנקל (שיפמן) ליאורה

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

נוכחים :

בא כח המאשימה עו"ד אירנה מיכלזון

הנאשם - בעצמו

בא כח הנאשם עו"ד אבי אלפסי

הכרעת דין

מצאתי כי הנאשם חוסה תחת צילו של הסייג שעניינו "זוטי דברים" אשר נוטל ממעשיו את פלילותו, ומשכך, מצאתי לזכות את הנאשם.

כתב האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1997 (להלן: "החוק").

ברקע לכתב האישום נטען כי הנאשם ואשתו נשואים מזה 26 שנים, מתגוררים יחד ב- ____ ולהם שני ילדים- קטינה ובגיר.

נטען כי ביום 11.03.11 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, בביתם על רקע ויכוח שנתגלע בין הנאשם למתלוננת בעניין קניית מזון, קילל וגידף הנאשם את המתלוננת

באומרו: " מזדיינת בתחת", ואיים עליה: " אני אראה לך מאיפה משתין הדג אני אמרר לך את החיים".

נטען כי בהמשך לאמור לעיל, צעק הנאשם על המתלוננת כי אם לא תעשה קניות יזרוק לה את הדברים מהבית. נטען כי בהמשך הגיע הנאשם למטבח, והחל משליך אוכל מארונות המטבח על הרצפה, תוך שהוא איים: "אני אראה לך מה זה, אני אמרר לך את החיים בשבת הזאת את תראי מאיפה".

מענה הנאשם לכתב האישום

בישיבת יום 19.09.12, הודה הנאשם ברקע לכתב האישום ובקיומו של ויכוח בינו לבין המתלוננת. הנאשם הודה בכך שהשליך חפצים מארון המטבח. הנאשם כפר באיומים המיוחסים לו.

ראיות המאשימה:

1. הגב' פלונית - (עמ' 17-2)

העדה היא המתלוננת ונשואה לנאשם. הצדדים מתגוררים יחדיו, טרם התגרשו, אולם אינם "חיים" ביחד, כלשונה.

בחקירתה הראשית, מסרה העדה כי הארוע ארע ביום שישי בצהריים בשעה אחת לערך, עת שבה מעבודתה. מסרה כי באותה עת הנאשם לא עבד ולכן שהה בבית. מסרה כי היתה עייפה ולכן ביקשה מהנאשם ללכת לקניות אולם הנאשם סרב. התרגזה, ואמרה לנאשם כי אם היא תלך לקניות הוא לא יאכל את מה שתבשל. בשלב הנ"ל הנאשם כעס, והחל לקלל אותה צעק ואמר לה ובלשונה: " הוא אמר לי שאם אני לא אלך לקניות הוא ימרר לי את החיים, יעשה לי את המוות, הוא יראה לי מה זה" (עמ' 2).

מסרה כי החלה לערוך רשימת קניות והנאשם המשיך לקללה. מסרה כי בשלב זה ביקשה מבתם לצאת מהבית לטיול עם הכלבה, כדי שלא תשמע את דברי הנאשם. לדבריה התעלמה מהנאשם וערכה את רשימת הקניות, ניגשה למטבח כדי לבדוק בארונות מה חסר, והבחינה בנאשם שהגיע מחדר העבודה, הנאשם אחז בשני תיקי העבודה שלה, ספרים ומחברות והשליך אותם לכיוונה, אולם לא פגע בה.

כמו כן הנאשם המשיך לקללה והשליך את כל הדברים שהיו בארון, פסטה, קטשופ, וכל מה שהיה בארון, לכיוון הסלון. הנאשם לדבריה לא השליך את הפריטים עליה, הוא היה מאוד קרוב אליה אולם לא פגע בה ולא נגע בה, השליך את הפריטים לכיוון הסלון וצעק (עמ' 3).

מסרה ובלשונה: "מה שאני זוכרת זה הצעקות בעיקר" (עמ' 3 שורה 8). מסרה כי החלה לבכות, באותו שלב הנאשם הלך לחדר העבודה ובתם שבה הביתה. בהמשך יצרה קשר עם אחותה על מנת שתיקח את בתה וכעבור מספר דקות אחותה ובעלה הגיעו. גיסה לקח את בתה מהבית והיא ואחותה נשארו והתלבטו (עמ' 3 ש' 9-11).

לדבריה לא מדובר בארוע ראשון. עם זאת זו הפעם הראשונה שהנאשם התפרץ באופן שהעניף דברים. עובר לארוע הנ"ל ארעו שני ארועי איומים נוספים, צעקות וחילופי מילים קשות, שבאחד מהם אף נכחו הילדים (עמ' 3 ש' 11-13). עת נשאלה באשר למהות האיומים, מסרה כי הפעם הראשונה היתה טרם הסדר הגירושין, הנאשם כל הזמן אמר שימרר לה את החיים ויקח לה את הילדים, אמר שיעשה לה את המוות ויראה לה מאיפה הדג משתין, שמנה ומזדיינת בתחת (עמ' 3 ש' 15-17).

מסרה כי באחד הארועים, שארע ביום שבת, הנאשם התקרב אליה לפני עת עבדה בחדר העבודה, היא ביקשה ממנו שלא יגע בה והנאשם אמר לה ובלשונה: "אני הייתי נוגע בך את לא היית חיה היום". מסרה כי היא קמה ממקומה והוציאה את ילדיה מהבית. מסרה כי הנאשם לקח מהבית, לבנה, את מפתחות הרכב, ולא ניתן היה לצאת מהבית ובנה השאיל רכב מחברים, ועם ילדיה יצאה מהבית.

עת נשאלה באשר למועד הארוע שתארה ביחס לארוע האחרון, השיבה, ובלשונה "אני חושבת חודשיים לפני כן. קשה לי להגיד את לוחות הזמנים. זה גם היה לפני הרבה מאוד זמן, וגם אני זוכרת את החוויה של הארוע ולא יכולה להגיד ציר זמן מדויק. זה ארוע הראשון שהיה" (עמ' 3 ש' 23-24).

בהמשך ארע ארוע נוסף במהלכו הנאשם קיללה, ובהמשך, הארוע הנדון. מסרה כי חשה שרמת ההסלמה עולה (עמ' 3 ש' 26). מסרה שבגין הארוע הנדון התלבטה, היה לה קושי להזמין משטרה, אולם חשה שאם לא תעצור את זה בזמן, זה ימשך וכי חשה שהרמה עולה. לדבריה היתה מבוהלת באותה עת, והיה לה קושי עם חזרת הנאשם הביתה (עמ' 3 ש' 28-30).

עת נשאלה אם חשה מאוימת הכיצד התקשרה לאחותה ולא למשטרה, השיבה, כי רצתה להוציא את בתה מהבית, בתה חרדתית ולא רצתה לחשוף אותה לארוע. עוד מסרה כי לא רוצה להרע לנאשם, אולם רצתה באותו היום לעצור את זה מאחר וחשה שאם לא תעצור את זה, זה יסלים (עמ' 4 ש' 3-4).

לדבריה ביום ששי עם שובו של הנאשם הביתה, היה לה קשה מאוד. חשה פחד וחשה שאינה יכולה להשאר ללא הגנה, לכן יצרה קשר עם אחיו, אחד מאחיו הגיע לשוחח עמו ומסרה כי התחושה היתה שאין לדעת מתי הנאשם יתפרץ. ובלשון

העדה: " אתה לא יודע מתי זה יגיע לך כי לא היה ברור איזה מילה תפוצץ אותו מה יגרום לו, זו היתה תחושה של חרדה ואני חדלתי לשתוק. גם היום אני שותקת" (עמ' 4 ש' 9-10).

בחקירתה הנגדית, מסרה העדה כי היא אינה אדם מאוד רציונלי, כפי שנטען ע"י הסניגור, היא אדם בעל רגשות. מסרה כי היא דוברת אמת.

מסרה כי אחותה מתגוררת ב- __, הנמצא במרחק של כ- 10 דקות נסיעה ממקום מגוריה. אחותה הגיעה בתוך 10 דקות, ואם נאמר לה ע"י הסניגור כי אחותה אמרה שהגיעה תוך 20 דקות, אפשרי שהגיעה תוך 20 דקות (עמ' 4 ש' 28-29).

לשאלת הסניגור אם חשה מאויימת מדוע לא פנתה למשטרה הממוקמת בקרבת מקום אלא פנתה לאחותה, השיבה כי לא רצתה לחשוף את בתה למשטרה בתוך הבית. עוד השיבה כי היה לה קושי רב להזמין משטרה, וכי עובר לארוע ארעו שני מקרים קשים וגם אז לא הזמינה משטרה (עמ' 5 ש' 3-6).

השיבה בשלילה לשאלת הסניגור האם אחותה דרבנה אותה להתלונן. מסרה כי ההחלטה להתלונן היתה החלטה שלה וקדמה להחלטה שיחה עם אחותה (עמ' 5 ש' 10).

העדה עומתה עם אמרתה במשטרה שם מסרה שבתה היתה למטה, הנאשם הפסיק לזרוק חפצים, נכנס לחדר העבודה ובתה חזרה הביתה, התקשרה לאחותה ולאחר מכן למשטרה. משמע, נטען כי מאמרתה עולה כי התקשרה לאחותה ולמשטרה לאחר שבתה שבה הביתה. העדה השיבה כי עת התקשרה למשטרה בתה לא היתה בבית ודבקה בדבריה כי המשטרה הגיעה לאחר שבתה הוצאה מהבית על ידי גיסה (עמ' 5 ש' 19-24). טענה כי אחותה וגיסה הגיעו בשתי מכוניות נפרדות ובעלה של אחותה לקח את בתה מהבית (עמ' 5 ש' 23-24). בנותיה של אחותה היו ברכב עם גיסה ובתה התלוותה אליהם לביתם והם החזירו אותה בערב (עמ' 5 ש' 28-32).

העדה עומתה עם אמרת אחותה מיום 15.03.11, שם מסרה כי יצרה קשר עם אחיה המתגורר ב- __, שיצר קשר עם בנו החייל והוא הגיע על מנת להוציא את בתה מהבית. העדה השיבה, כי אין לה מושג, (עמ' 6 ש' 5) בתה יצאה מהבית עת אחותה הגיעה, ואחותה היתה היחידה שנכנסה לבית, אחרים לא נכנסו לבית. ידוע לה שבתה היתה עם בעלה של אחותה ובנותיהם בביתם, לא ידעה כי מי שלקח את בתה הוא הבן של אחיה. שיערה שבעלה של אחותה לקח את בתה הואיל ובהמשך הבת היתה עמם. מסרה כי היא לא זוכרת הרבה מעבר לשיחה עם אחותה שבה ביקשה שתיקח את בתה מהבית(עמ' 6 ש' 7-11).

לשאלת הסניגור האם מטרתה היתה להרחיק את הנאשם מהבית, השיבה ובלשונה: " כן. לא. המטרה שלי היתה להגיד 'עד כאן'". בהמשך עת נשאלה האם רצתה

שהנאשם יורחק מהבית השיבה ובלשונה: "בין השאר. אבל אני רציתי שזה יפסיק".
בהמשך מסרה כי ציפתה שיורחק מהבית לפחות ליום אחד (עמ' 6 ש' 29-24).
באשר לעובדה שלאחר החקירה הנאשם הורשה לשוב לביתו מסרה העדה כי מדובר
במינוס של המשטרה, כך בלשונה (עמ' 6 ש' 31). לא עלה בידי העדה להשיב מדוע
הורשה הנאשם לשוב לביתם, כמו גם לא עלה בידה להשיב מדוע אחותה אשר הגיעה
עמה לתחנת המשטרה, לא נחקרה באותו מועד.

העדה נשאלה מה היתה נוסח פניתה למשטרה והשיבה ובלשונה: "אמרתי להם
בדיוק שהוא התפרץ בבית קילל וזרק דברים. הם באו ראו את הבית איך שהוא
היה" (עמ' 7 ש' 26). עת נשאלה האם לא אמרה שהנאשם איים, השיבה, ובלשונה:
"האיום לא היה בארוע הזה, בתוך הארוע הוא לא איים עלי, הוא קילל אותי, צעק
עלי, אמר לי אני אמרר לך את החיים, אני אראה לך מה זה. אני מבחינתי האיום
הרציני היה שהוא אמר לי את לא היית חיה, אבל זה היה בארוע אחר" (עמ' 7 ש'
28-30).

באשר לשאלה האם בארוע האחרון לא היו איומים, השיבה ובלשונה: "אני לא
יודעת מה אתה קורא איומים. כשבן אדם אומר אני אעשה לך את השבת שחורה,
אראה לך מאיפה משתין הדג, תקרא לזה איך שאתה רוצה" (עמ' 8 ש' 2-3).
בהמשך מסר ובלשונה: "מבחינתי זה טרור מילולי. זה מה שהיה שם. גם אז אמרתי
וגם אני אומרת עכשיו, הוא לא הפנה אלימות כלפי, לא זרק עלי דברים, הוא אף
פעם לא היה אלים כלפי אבל התחושה היתה שבגלל שאני הנחתי לזה בפעם
הראשונה ובפעם השניה, בפעם הזאת הוא הרשה לעצמו להגיע למצב כזה (עמ' 8 ש'
5-7).

העדה אישרה כי אחותה, עובדת סוציאלית בהכשרתה ומנהלת המרכז למניעת
אלימות במשפחה.

מסרה כי אין לה רצון להזיק לנאשם ולעשות לו חיים קשים (עמ' 9 רישא). מסרה כי
הנאשם מתגורר בבית ולא משתתף בהוצאות הבית ולא משלם מזונות, ואם רצתה
להרע לו, היתה פונה להוצאה לפועל לשם תשלום מזונותיה, אך לא עושה כן.
עוד מסרה כי לא רצתה לערב משטרה על מנת שלא להזיק לנאשם ולילדיהם, ולכן
מסרה כי בפעמים הקודמות לא הזמינה משטרה ובלשונה: "...אני לא מאמינה
שבגדול הוא רוצה להרוג אותי או משהו כזה. ברור לי שהוא עושה את זה מלחץ
ומצוקה אבל גם היה ברור בארוע הזה שאם אני לא אעצור זה ימשיך ואני לא
יכולתי לספוג את זה יותר, היתה סכנה לילדים שלי. זה אחרי עשרות ארועים שהוא
עשה" (עמ' 9 ש' 24-20).

לשאלת הסניגור מדוע ביום שישי כששב הנאשם לבית לא פנתה לבית המשפט בבקשה ליתן צו הגנה, השיבה כי לא חשבה בכיוון ובהמשך לא פנתה הואיל והנאשם נרגע, היה שקט בבית הגם שהשקט היה מתוח. חשה שעצם הפניה למשטרה עשתה כמיטב יכולה (עמ' 10).

כמו כן שללה ידיעה בדבר אפשרותה להגיש בקשה לצו הגנה, טענה כי במשטרה לא הביאו לידיעתה את האפשרות הנ"ל, והגם שאחותה עובדת סוציאלית, היא לא הנחתה אותה כיצד לפעול, אחותה לוותה אותה כאחות. עוד מסרה כי אחותה הציע שתבוא לישון בביתה (עמ' 10), ולא נענתה להצעת אחותה על אף שהיתה מפוחדת, הואיל ורצתה להעניק לבתה תחושת איזון, ולא להעצים את תחושת החרדה שלה (עמ' 11 ש' 4-1). בהמשך מסרה כי לא חששה שמא הנאשם יכה אותה. (עמ' 11 ש' 6) העדה עומתה עם המזכר שערכה השוטרת בן ציון, שסומן כמוצג נ/1, ממנו עלה כי השוטרת בן ציון ידעה אותה בדבר האפשרות לפנות לגורמי הסיוע ובדבר האפשרות לבקש צו הרחקה, השיבה כי אינה זוכרת. עם זאת מסרה כי היא זוכרת שהודרכה בדבר אפשרות פניה למקלט לנשים מוכות, והיא סרבה (עמ' 11 ש' 15-19).

לשאלת הסניגור באשר לטענה כי לא הנאשם ביקש ממנה ללכת לקניות אלא היא ביקשה ממנו, השיבה כי הנאשם אמר לה כי אם לא תעשה כן, ימרר לה את החיים (עמ' 11 ש' 25).

לשאלתי השיבה, ובלשונה: " תראי, אני לא זוכרת היום שנתיים אחרי את המילים המדויקות שהוא אמר. אני זוכרת את האיום, אני זוכרת את הצעקות על העובדה שאני דרשתי שיעשה קניות. הרעיון היה אחר כך הבנתי, אני התכוונתי שהוא יעשה בפועל את הקניות, הייתי מאוד עייפה אותו יום" (עמ' 11 ש' 29-31). בהמשך מסרה כי אינה זוכרת אם הנאשם נקט במילה קניות או לא, אולם אישרה כי האמירה "אני אמרר לך את החיים", נאמרה בהקשר להליכה לערוך קניות ובלשונה: "כן, אני אמרר לך את החיים. אני אמרר לך את החיים אם את לא תעשי את הדברים האלה" (עמ' 12 ש' 6).

מסרה העדה כי בין אם זכרה את המלים המדויקות ובין אם לאו, הנאשם אמר שאם לא תלך לקניות הוא ימרר לה את החיים (עמ' 12 שורות 10 - 21) וטענה כי האוירה בבית, תחושת הפחד, הצעקות ועצם חוסר היכולת להתנהל בבית ולעשות רשימת קניות, והצורך להוציא את בתה מהבית, מהווים טרור (עמ' 12 ש' 27-30). המתלוננת שללה אפשרות כי באותה עת לא רצתה להתגרש, עם זאת אישרה כי קיים ויכוח בגין ענייני רכוש, הגם שבאותה עת לא היה ויכוח על ענייני רכוש (עמ' 14 ש' 14, 16).

הוצגה בפני העדה התיזה לפיה על אף טענתה כי סרבה לצאת מהבית בשל הדאגה לבתה, הטעם האמיתי היה החשש לרכוש. העדה השיבה בשלילה. עם זאת טענה כי בעקבות הארוע הנאשם נישל אותה מחלק מהרכוש. מסרה כי ביום הארוע, טרם הגעת המשטרה, הנאשם החביא את הרכב, במשך חצי שנה ולא יכלה לעשות בו שימוש, על כן בעזרת בני משפחה רכשה רכב לבנה (עמ' 14 ש' 22-25).

העדה אישרה כי נחקרה בחשד לאיומים כלפי הנאשם (עמ' 14 ש' 26-27). באשר לשאלה מדוע עת השוטר שאלה מה הציפייה שלה מהמשטרה, לא השיבה כי היא מצפה שהנאשם יורחק מהבית, העדה השיבה ובלשונה: "אתה כל הזמן מנסה להגיד לי שאני רציתי לזרוק או להרחיק אותנו מהבית. אני אותו רגע חשבת שהמשטרה לא היתה צריכה להחזיר אותנו באותו יום. היה ארוע מאוד קשה, הוא התפרץ בצורה מאוד אלימה. אני חושבת שהיה צריך לתת לו את התחושה שמה שהוא עשה היה לא נכון. אני בשום מקום לא אמרתי שפחדתי לחיי. אני כן יכולה להגיד שאני חששתי מהתופעה של צעקות, צרחות קללות, שאני יכולה להבטיח שהיא מאוד לא נעימה מה עוד שיש לך שני ילדים בבית, ואחד מהם לא היה, הוא חייל" (עמ' 15 ש' 6-11).

הוצגה בפני העדה התיזה לפיה כל רצונה היה שהנאשם יצא מהבית, העדה אישרה כי באותו היום רצתה שיצא מהבית ואישרה כי אמרה לו לצאת מהבית (עמ' 15 ש' 30,32). מסרה כי אמרה זאת במשטרה אולם אינה בטוחה.

מסרה כי הנאשם סרב לצאת מהבית והיא לא עשתה מאומה. כמו כן לא זכרה האם עת פנתה לנאשם וביקשה ממנו לצאת מהבית, אחותה נכחה או לא (עמ' 17).

2. הגב' אלמונית - (עמ' 23-32)

העדה הינו אחות המתלוננת.

בחקירתה הראשית, מסרה העדה כי היא מתגוררת במרחק של 20 דקות נסיעה מאחותה, המתלוננת. לדבריה ביום 11.03.11 בשעות הצהריים אחותה טלפנה אליה וביקשה שתגיע, מסרה כי אחותה נשמעה מבוהלת ואמרה שהנאשם שפך דברים וזרק חפצים על הרצפה שהיא מפחדת (עמ' 23 ש' 17-18).

בהמשך מסרה כי אחותה אמרה לה שהנאשם איים עליה. אחותה היתה מאוד מבולבלת ולכן עזבה הכל והגיעה. בהגיעה ביקשה ממנה אחותה להוציא את הבת מהבית. מסרה כי תחילה הבת סרבה, פחדה ורצתה להישאר עם אמה (עמ' 23 ש' 22-23). לדבריה כי הזעיקה את אחיה, והבן של אחיה הגיע ולקח את הבת לביתה (עמ' 24 ש' 1-2).

בעת שהגיעה אחותה בכתה והיתה מבוהלת, רצתה שהנאשם יצא מהבית. אחותה ידעה מהן האופציות העומדות לפניה, לרבות אפשרות הגשת תלונה במשטרה. הסבירה לאחותה את ההשלכות הנובעות מהגשת תלונה ומאי הגשת תלונה. מסרה כי אחותה ביקשה מהנאשם לצאת מהבית (עמ' 24 ש' 4-8). אחותה ביקשה מהנאשם לצאת מהבית, אולם הנאשם היה עסוק בכך שהיא, קרי, העדה, תצא מהבית. באותה עת שמשה העדה כמנהלת מרכז למניעת אלימות במשפחה ולאור הכרותה עם התחום, בררה, והבינה כי באפשרותה להישאר עם אחותה ולשמור עליה. מסרה שלאחר מכן אחותה הזמינה משטרה (עמ' 24 ש' 10-14).

בעת שאחותה הזמינה משטרה הנאשם היה בחדרו.

הבהירה כי למדה שאחותה היתה מבוהלת מהמילים אשר אמרה, מהעובדה שבכתה, רעדה, היתה היסטרית ומבולבלת. לדבריה שאלה אותה אודות שארע ואחותה חזרה על המשפטים, מה שהעיד לשיטתה על סערת רגשות גדולה (עמ' 24 ש' 17-19).

העדה מסרה כי המתלוננת אמרה שהנאשם אמר לה שהוא ימרר לה את החיים, שהיא תישאר ללא הילדים (עמ' 24 ש' 21-22), ובלשונה: " נדמה לי שהדבר המרכזי זה אני אמרר לך את החיים" (עמ' 24 ש' 22). בהמשך מסרה כי עובר לארוע הנדון ארעו ארועים נוספים במהלכם הנאשם קילל ונהג באלימות כלכלית, חברתית ונפשית, אולם אחותה בחרה לשתוק והיא, העדה, לא יכלה להתערב (עמ' 24 ש' 29-32).

מסרה כי בארוע הנדון אחותה פנתה למשטרה הואיל והנאשם עבר את הגבול, הגם שלא הכה אותה, עצם זריקת החפצים ונוכחות הבת במקום, הווה מבחינת אחותה את קו הגבול (עמ' 25 ש' 2-5).

מסרה כי אין לה סכסוך קודם עם הנאשם הגם שמסרה שפגע ופוגע באחותה. כמו כן הבהירה כי על אף תחום עיסוקה, נכחה במקום כאחות, והמתלוננת בחרה את אופן התנהלותה על פי הבנתה (עמ' 25 ש' 17-19).

ציינה כי בהגיעה לבית אחותה היו פריטים זרוקים הרצפה, פסטה, קופסאות שימורים וכלשונה: "הדברים היו זרוקים כאילו מישהו שהוציא את כל התכולה של הארון ושפך אותה על הרצפה מתוך כעס (עמ' 25 ש' 21-22). מסרה כי אחותה אמרה לה שהנאשם עשה את זה מתוך כעס.

בחקירתה הנגדית, אישרה כי בהגיעה למקום, אחותה היתה בסלון והנאשם היה בחדר.

נשאלה והשיבה כי הגיעה למקום לבדה, בנותיה היו בבית ולא זכרה היכן היה בעלה. מסרה כי לא הגיע עמה (עמ' 26 ש' 1).

אישרה כי הנאשם לא יצא מהחדר עת הגיעה לביתם, והיא לא שוחחה עמו למעט בנושא דרישתו שתצא מהבית. אחותה דיברה עם הנאשם, היא, העדה, עמדה מאחוריה, ולא היתה מעורבת (עמ' 26 ש' 11-12). אישרה כי אמרה לאחותה שהיא לא תישאר עם הנאשם באותו בית, וחייבת להיות הפרדה בשישי שבת (עמ' 26 ש' 14-18). לדבריה אמרה לאחותה את הדברים האמורים לעיל בסלון הבית ולא בנוכחות הנאשם (עמ' 26 ש' 20).

לשאלת הסניגור האם אחותה פעלה בעצתה וביקשה מהנאשם לצאת מהבית, השיבה כי מהרגע הראשון המתלוננת הבינה שאינה רוצה שיהיו יחד בבית ורצתה, על מנת שבתה תישאר בבית, שהנאשם יצא (עמ' 26 ש' 23-26).

העדה שללה את התיזה לפיה הנאשם פנה אליה ואמר לה לצאת מהבית בעקבות פניה שלה ושל אחותה שיצא מהבית ולא, יזמינו משטרה (עמ' 26 ש' 27-31).

העדה עומתה עם אמרתה במשטרה שם מסרה כי בטרם הגעת המשטרה התלוותה לאחותה לחדרו של הנאשם, ובנוכחותה, אחותה אמרה לנאשם כי יש שתי אפשרויות או שהוא יוצא מהבית או שתזמין משטרה, ואישרה שכך אמרה. כמו כן אישרה שלאחר אותה אמירה הנאשם ביקש ממנה, מהעדה, לצאת מהבית. אישרה כי הנאשם שוחח עמה בריסון ודבר עמה באופן יפה (עמ' 27 ש' 22 - 27). העדה נשאלה הכיצד בבית המשפט מסרה כי הנאשם אמר למתלוננת שהיא לא תישאר עם הילדים, בעוד שאין לאמירה מסוג זה ביטוי בכתב האישום ולא באמרתה במשטרה. השיבה כי הנאשם איים על אחותה מספר פעמים בעבר ובארוע הנדון האיום המרכזי היה שימרר לה את החיים. אישרה כי האיום בגין לקיחת הילדים לא נאמר במקרה הנדון (עמ' 28 שורות 5 - 7) ובלשונה: "במשטרה הדבר המרכזי שהיא אמרה לי שהוא ימרר לה את החיים, זה היה האיום מבחינתי..." (עמ' 28 ש' 3).

אישרה כי בשיחת הטלפון לא מסרה לה אחותה את מהות האיום וטענה כי אחותה היתה מבולבלת ונסערת (עמ' 28 שורות 8 - 12).

העדה אישרה כי באמרתה במשטרה מסרה שאחותה אמרה לה שהנאשם זרק דברים וכי לא הכה אותה וכן שהיא בכתה. לאור האמור, נשאלה האם אחותה לא סיפרה לה על איומים, והשיבה כי אמרה לה שהנאשם אמר לה שימרר לה את החיים (עמ' 28 ש' 19), וזאת אמר במהלך הארוע ואינה זוכרת באיזה שלב מסרה לה המתלוננת אודות האיום מהרגע בו הגיעה לבית המתלוננת (עמ' 28 סיפא).

העדה שללה אפשרות לפיה במהלך הארוע הסבירה לאחותה כי באפשרותה לבקש צו הגנה כנגד הנאשם, כמו גם טענה כי הדבר לא עלה הוואיל והנאשם נרגע (עמ' 29 ש' 6-13).

מסרה כי לא מסרה עדות במועד הארוע הוואיל ולא קראו לה (עמ' 29 ש' 19-20).

מסרה כי מנקודת מבטה הנאשם היה אלים עוד לפני כן (עמ' 29 ש' 29-30).
מסרה כי ביום הארוע הנאשם החביא את הרכב המשותף, ועד היום המתלוננת לא יכולה לעשות בו שימוש, ומבחינתה עסקינן בסוג נוסף של אלימות (עמ' 30 רישא).
לשאלת הסניגור מסרה כי בן אחיה לקח את בתה של המתלוננת מהבית אולם לא עלה לבית אלא הבת ירדה למטה (עמ' 31).
מסרה כי לבני הזוג היו יחסים בעייתיים, בין היתר היה בניהם ויכוח על רכוש (עמ' 31 ש' 32).

3. המוצג ת/1- אמרת הנאשם מיום 11.03.11

אמרת הנאשם מיום 11.03.11 נגבתה ע"י החוקרת ליאת פרץ והוגשה בהסכמה (עמ' 32).

הנאשם הוחשד בגין תקיפת סתם של בת זוג באופן שבעת מריבה עם אשתו, קילל, איים וזרק חפצים על הרצפה בסלון.

הנאשם מסר כי אשתו איימה עליו ואמרה לו שהיא תמוטט אותו אם הוא לא ילך לעשות קניות, משסרב אמרה לו שהיא לא תקנה שום דבר, שאף אחד לא יאכל בבית, ואז אמרה שהיא הולכת לעשות קניות ושהוא לא יאכל. בהמשך מסר כי: "היא אמרה לי אני אמוטט אותך אתה תסבול אצלי ואז אני אמרתי לה שלא תעשה קניות ואין צורך עמדנו במטבח אחד הארוונות במטבח היה פתוח ואני התחלתי להוציא משם דברים ולזרוק על הרצפה" ... (גליון 1 ש' 7-3).

בהמשך מסר כי מזה 12 שנים אינם מסתדרים וכי אשתו לא רוצה להתגרש ממנו, רוצה לענות אותו, מסר כי ישן בסלון מזה שלוש וחצי שנים. מסר כי נפל כלכלית לפני שלוש שנים ומאז חווה קושי כלכלי.

הוא משלם את כל חשבונות הבית והמתלוננת לא עוזרת ואינו יודע היכן משכורתה. מפאת הקושי ביטל חלק מהוראות הקבע (גליון 2 ש' 10-2).

באשר לטענה לפיה הוא צועק ומקלל את המתלוננת באופן שאומר לה: " מזדיינת בתחת אני אראה לך מאיפה משתין הדג", והשיב: "אני לא אמרתי לה שום דבר" (גליון 2 ש' 13).

מסר כי בתו היתה מחוץ לבית בעת הארוע. מסר כי מעולם לא הרים יד על המתלוננת.

עת נשאל למה התכוון כשאמר למתלוננת אני אמרר לך את החיים, השיב כי לא אמר משפט כזה וכי היא, המתלוננת נוהגת לומר את זה ובלשונו: "אני אמרר לך את החיים אתה לא תקבל גירושים ממני" (גליון 2 ש' 21-22). אישר שזרק את הדברים מהארון על הרצפה.

עת נשאל מה הייתה כוונתו באומרו "אם הייתי נוגע בך את לא היית חיה היום", השיב כי לא אמר את המשפט הנטען (גליון 2 ש' 25-26).

לשאלת החוקרת באשר לאמירות כלפי המתלוננת, שמנה וכי ילדיה לא אוהבים אותה וכי יקח לה את הילדים, השיב כי לא אמר שהילדים לא אוהבים אותה, אלא אמר שבנם מעדיף את החברה שלו על פני שניהם, שלל כי אמר שיקח את הילדים ומסר כי היא אמרה לו שהילדים לא אוהבים אותו (גליון 2 ש' 29-31), והוא השיב שהילדים לא אוהבים את שניהם.

בהמשך עת נשאל האם יש לו מה להוסיף, בין היתר, מסר כי לפעמים המתלוננת איימה עליו שתוציא לו את הנשמה, והוא לא התייחס לדבריה וכן איימה עליו באופן שאמרה: "אני אוציא אותך מהבית, אני אמרר לך את החיים". בהמשך מסר כי המתלוננת לא רוצה להתגרש, רוצה לענות אותו עד הסוף, מסר כי על אף כל האיומים שלה הוא לא התלונן, המשיך לפרנס את הבית גם כשנקלע לבעיה כלכלית, וללא עזרתה, מסר כי אמרה שזאת הבעיה שלו. עוד מסר כי בחודשיים שלושה האחרונים ביטל חלק מהתשלומים מפאת בעיה כלכלית והואיל והמרה את פיה, חיו הפכו לגיהנום (גליון 2 ש' 33-42).

4. המוצג ת/2- אמרת הנאשם מיום 28.03.11

אמרת הנאשם מיום 28.03.11 נגבתה ע"י החוקרת שלומית בן ציון והוגשה בהסכמה (עמ' 32).

הנאשם הוחשד בתקיפת בת זוג ואיומים בהמשך לחקירתו הקודמת. מסר כי לא התקרר לפני המתלוננת ולא צעק עליה. מסר כי הוא היה בחדר העבודה והיא במטבח.

עת נשאל האם צעק שאם לא תעשה קניות יזרוק לה דברים מהבית וכי מי היא חושבת שהיא, השיב כי אמר לה שלא תעשה קניות ולא תעשה טובות (גליון 2 ש' 7-9).

באשר לטענה כי בעת שערכה המתלוננת רשימת קניות, הגיע עם תיקי העבודה שלה, זרק אותם לעברה תוך שצעק וקילל שהוא יראה לה מזה זה, השיב כי לא היה ולא נברא (גליון 2 ש' 11-13).

כפר בכך שהביא את התיקים מחדר העבודה, מסר כי לא יודע היכן היו. עת נשאל מאיזה מרחק זרק את התיקים, השיב כי לא היה ולא נברא, עם זאת החוקרת ציינה כי החשוד חיך (גליון 2 ש' 25).

הכחיש כי אמר למתלוננת "אני אראה לך מה זה" (גליון 2 ש' 32).

בהמשך אישר כי זרק מהארון מקרוני, ספגטי, רסק עגבניות ואמר למתלוננת שלא תקנה ולא צריך את הטובות שלה (גליון 3 ש' 34-35).

השיב לשאלת החוקרת כי חצי מחבילת הספגטי נשפכה על הרצפה והרסק נמעך על הרצפה. מסר כי עשה זאת כי נמאס לו לחיות עם המתלוננת וכי היא ממררת לו את החיים (גליון 3 ש' 33-40).

הכחיש כי אמר למתלוננת שימרר לה את החיים בשבת הזאת את תראי מאיפה והוסיף כי המתלוננת אמרה שלא תתגרש ממנו ותמרר אותו (גליון 3 ש' 43-45).

באשר לטענה לפיה המתלוננת מפרנסת את הבית, החוקרת העירה בגוף האמרה כי החשוד צחק, והשיב כי המשכנתא, ארנונה ומים יורדים מחשבונו וכי המתלוננת אינה דוברת אמת.

הכחיש כי נוהג לקלל את המתלוננת (גליון 3 ש' 54-56).

מסר כי המתלוננת אומרת זאת כי אינה רוצה להתגרש ממנו, רוצה שיעזוב את הבית ושהבית ישאר ברשותה.

באשר לעובדה כי המתלוננת נחקרה בגין איומים כלפיו והיא שללה את הטענה, השיב כי היא משקרת במצח נחושה (גליון 4 ש' 74-76).

בהמשך מסר כי הוא לא עשה רע למתלוננת, היא מתעללת בו כל השנים והוא לא פנה למשטרה. חזר על גרסתו לפיה הוא רוצה להתגרש והמתלוננת מסרבת.

מסר כי זרק את הדברים על הרצפה לכיוון פינת האוכל שנמצאת במטבח.

באשר לטענה כי המתלוננת מסרה שהסיטואציה היתה מבהילה, השיב כי זרק את הדברים לרצפה בלבד (גליון 5 רישא).

מסר כי לא צרח על המתלוננת, אמר לה שאינו רוצה שתקנה ולא צריך את הטובות שלה (גליון 5 ש' 101-102).

באשר לשאלה מדוע דרש מאחות המתלוננת לצאת מהדירה, השיב כי היא רצתה שיעזוב את הבית והוא אמר לה לא להתערב (גליון 6 ש' 117-118).

באשר לטענה כי אחות המתלוננת מסרה כי בשנה האחרונה איים לפגוע במתלוננת, השיב, כי לא היה ולא נברא.

באשר להעלמת הרכב מסר כי הרכב רשום על שמו (גליון 6 ש' 124).

מסר כי הוא והמתלוננת מדברים וצוחקים וערב לפני הארוע סייעו ביחד לילדה ללמוד לבחינה (גליון 6).

5. המוצג ת/3- דו"ח פעולה

המוצג הינו דו"ח פעולה מיום 11.03.11 שנערך ע"י השוטר אליהו שלמה, והוגש בהסכמה (עמ' 32).

מפרטי המקרה עולה כי המודיעה, המתלוננת, בכתה ומסרה שבעלה משתולל בבית וזורק חפצים וביקשה ניידת.

מפרטי הטיפול בארוע, עולה כי עורך הדו"ח הגיע לבית הנאשם והמתלוננת בליווי השוטר גבי נגאוקר בעקבות דיווח אישה כי בעלה משתולל בבית ומתפרע. בהגיעם למקום האישה שהתה בסלון יחד עם אחותה כשהאשה נראתה בוכה ונסערת, במטבח ניתן לראות כי היתה השתוללות בכך שמוצרי אוכל כמו פסטות, רסק עגבניות שהתפוצץ, תבלינים, היו פזורים על הרצפה בבלגאן. השוטר גבי נשאר עם האישה והוא, עורך הדו"ח, נכנס פנימה על מנת לתשאל את הבעל. הבעל שהה בחדר פנימי מול המחשב ולדבריו אשתו כל הזמן מאיימת עליו שיעזוב את הבית ושהיא לא תבשל ותעשה קניות. עוד עולה כי הבעל עוכב לתחנה בגין איומים בעוד האשה, הגיעה בנפרד בליווי אחותה על מנת למסור עדות. עוד נרשם כי הטיפול הועבר להמשך לחוקרת ליאת פרץ. עוד עולה כי לא נעשה שימוש בכח במהלך הארוע.

6. המוצג ת/4- דו"ח עיכוב

המוצג הינו דו"ח עיכוב הנאשם מיום 11.03.11 בשעה 14:00 שנערך ע"י החוקרת ליאת פרץ והוגש בהסכמה (עמ' 32). מהדו"ח עולה כי הנאשם עוכב בגין איומים. תגובתו היתה: "זה לא נכון ולא צודק".

7. המוצג ת/5 - דו"ח פעולה

המוצג הינו דו"ח פעולה מיום 11.03.11 בשעה 13:29 שנערך ע"י השוטר גבריאל נגאוקר והוגש בהסכמה (עמ' 32).

מהדו"ח עולה כי במהלך פעילות עם השוטר שלומי אליהו, התקבל דיווח על ארוע אלמ"ב ב- __. בהגיעם למקום נכחו בסלון שתי נשים. עורך הדו"ח ביצע תשאול למתלוננת, כשאחות המתלוננת נמצאת במקום. נרשמו לדברי המתלוננת: "היום אני בקשתי מבעלי פלוני לבצע קניות לבית, פלוני התחיל לצעוק ולקלל ואמר שהוא לא רוצה לבצע קניות. אני אמרתי לו אם אני מבצעת קניות הוא לא יכול לאכול מהאוכל שאני קונה. פלוני נגש למטבח והתחיל לזרוק מוצרים שהיו בתוך הארון במטבח על הרצפה. ופלוני איים עליה שהוא יראה לי מאיפה משתין הדג. וזו לא הפעם הראשונה שפלוני מקלל אותי".

עורך הדו"ח ציין כדלקמן: "התרשמות שלי האשה בוכה, בכל המטבח מפוזרים מוצרים של אוכל ספגטים קוסקוס רסק עגבניות קופסאות טונה וסוכרזית ארון המטבח פתוח, על הרצפה מרוח רסק עגבניות ועל השולחן יש רשימת קניות. השוטר

שלומי תחקר את הבעל. בקשתי מהאשה לגשת לתחנה ולהגיש תלונה והבעל עוכב לתחנה".

8. המוצג ת/6- מזכר

המוצג הינו מזכר מיום 15.03.11 שנערך ע"י השוטרת שלומית בן ציון והוגש בהסכמה (עמ' 33).

מהמזכר עולה כי השוטרת בן ציון שוחחה עם הרמח"מ והחשודה שוחררה מבלי להפיק לה טופס 3004, וללא תנאים. עוד עולה כי השוטרת בן ציון עדכנה את המתלוננת במעמד חקירתה כי יש באפשרותה לפנות לגורמי סיוע: "רווחה, מקלט לנשים מוכות וכן להוציא כנגד בעלה צו הרחקה".

ראיות ההגנה:

1. הנאשם מר פלוני - (עמ' 35 - 42)

בחקירתו הראשית, מסר כי הוא נשוי למתלוננת 24 שנים ובכל תקופת הנישואים עול פרנסת הבית רבץ על כתפיו הגם שהמתלוננת עבדה (עמ' 35 ש' 21-24). הביע את רצונו להתגרש אולם המתלוננת סירבה. מזה 8 שנים אינם חיים חיים זוגיים.

מסר כי בכל שנות נישואיהם הוא נהג לערוך קניות והוא גם נשא בהוצאותיהם. באשר ליום הארוע, מסר שהמתלוננת ביקשה שילך לעשות קניות והוא סרב. אמרה לו שהיא תלך לעשות קניות, תבשל ושהוא לא יאכל (עמ' 36 רישא). מסר כי אמר לה שזה לא מקובל עליו והוציא את הדברים שהיו וזרק אותם כמחאה על הרצפה, לא לכיוונה. ציין כי במשך כל השנים המתלוננת לא סייעה לו, הוא התמוטט כלכלית, לקח הלוואות, ומאומה לא עניין אותה. הדבר היחיד שעניין אותה זה שהבית ישאר שלה.

לשאלתי השיב כי במשך 10 שנים חי עם המתלוננת באותו הבית, אכל בנפרד ולא היה בקשר קרוב עם ילדיו למעט לקיחתם מחוגים. (עמ' 36 ש' 16-18). המתלוננת נסתה להרחיק בינו לבין הילדים, והוא אכל לבד הגם שאת האוכל שהיה בבית הוא רכש מכספו והמתלוננת היתה זו שבישלה (עמ' 36 ש' 16-19).

באשר למעשיו, מסר כי שרת בצה"ל כקצין בחיל הנדסה, השתחרר בדרגת סגן ופעמיים במהלך שירותו הצבאי הוכר כקצין מצטיין והועלה פעמיים בדרגה (עמ' 36 ש' 25-30).

מסר כי במהלך 24 שנות נישואיו נהג באיפוק ולא קילל את המתלוננת. ציפה לגירושין. ביום בו ביטל את הוראות הקבע המתלוננת כעסה ורקמה עצה עם אחותה להוציאו מהבית כדי שהבית ישאר ברשותה (עמ' 37 ש' 1-3).

באשר לטענת האיום לפיה אמר למתלוננת שיראה לה מאיפה הדג משתיך וכי ימרר לה את החיים, טען ובלשונו: "לא היה דבר כזה ולא נברא. מעולם לא הרמתי עליה יד, או צעקתי. היא זו שכל הזמן מיררה את חיי ואני הבלגתי על זה" (עמ' 37 ש' 7-8).

בהמשך מסר שהמתלוננת אמרה לו שתמוטט אותו כלכלית, שהבית, הרכוש והחסכוניות יהיו שלה בלבד. וביום שבו ביטל את הוראות הקבע ניסתה להוציאו מהבית (עמ' 37 ש' 10-12).

לשאלתי השיב כי הוא עדיין מתגורר בבית יחד עם המתלוננת אבל בנפרד (עמ' 37 ש' 16-20).

ביום הארוע מסר כי בעת שאחות המתלוננת נכנסה לבית הוא שהה בחדר העבודה והמתלוננת שהתה בסלון. שתיהן הגיעו לחדר העבודה ואחותה אמרה לו שיעזוב את הבית או שתזמין משטרה. מסר כי ביקש ממנה בצורה יפה לעזוב את הבית ושלא תתערב בעניין אולם היא סרבה (עמ' 37 ש' 24-27).

בחקירתו הנגדית, נשאל באשר לאמרתו הראשונה שם מסר כי המתלוננת היא זו שאיימה עליו שתמוטט אותו כלכלית, השיב כי עשה שימוש במושג מהעבר הואיל ומתחילת נישואיהם מנסה למוטט אותו כלכלית.

בהמשך הופנה לאמרתו השניה שם מסר שהוא צעק על המתלוננת ואמר לה שלא תעשה קניות ולא תעשה טובות, אולם אין אזכור לאיומים שלה כלפיו, כפי שעלה מאמרתו הראשונה, הנאשם השיב ובלשונו: "היתה חקירה ראשונה והיתה חקירה שניה, חקרו גם אותה אחרי שחקרו אותי..."

בהמשך מסר כי גם בחקירה השניה אמר שהמתלוננת מנסה למוטט אותו כלכלית (עמ' 38 ש' 15,19).

לשאלת ב"כ המאשימה מדוע בשיחה עם השוטר בביתם לא סיפר על האיומים שהופנו כלפיו מצד המתלוננת, השיב כי כל האיומים נאמרו ונמסרו לשוטר. חלקם נמסרו כשהשוטר אמר לו שהוא נלקח לחקירה, ובמועד הנ"ל לא ניתן לו לפרט בדיוק מה ארע (עמ' 39 ש' 27-29).

העד נשאל באשר לשוני במהות האיום כפי שמסר לשוטר בביתו לבין האיום כפי במסר באמרתו הראשונה, והשיב כשלפניו המוצג ת/3, ובלשונו: "פה אני מפרט בסעיף 3, היא תמוטט אותי אם אני לא אלך לעשות קניות. במשטרה פירטתי יותר בת/1 בשורה 3 מה היו האיומים" (עמ' 40 ש' 14-15).

עת נשאל באשר לאיום המיוחס לו כלפי המתלוננת באופן שאמר לה " אני אראה לך מאיפה משתיך הדג, אני אמרר לך את החיים", השיב ובלשונו: "במשך 22 שנה, 24 שנה, לא היה ולא נברא. לא איימתי עליה" (עמ' 40 ש' 19).

באשר לטענה כי צעק על המתלוננת ואמר שיזרוק לה את הדברים מהבית אם היא לא תעשה קניות, מסר כי לא אמר דבר כזה. מסר כי המתלוננת לא עשתה קניות והוא לא זרק דבר שלה, שום חפץ שלה, וזרק את המצרכים מהארון על הרצפה ואמר שלא תעשה קניות (עמ' 40 ש' 21-24).

אישר שזרק חפצים מהארון לרצפה, אולם לא לכוון המתלוננת. זרק שניים, שלושה פריטים. עוד מסר כי לא איים על המתלוננת למעט המשפט: "אל תעשי קניות" (עמ' 40 ש' 28-30).

נשאל והשיב כי אחת הדרכים למוטט אותו היתה להוציאו מהבית. רעייתו ואחותה נכנסו לחדרו ואמרו שיצא מהבית ולא הן יזמינו משטרה, ומשסרב, הזמינו משטרה. ומכאן גם טען כי רעייתו התפלאה מחזרתו לבית לאחר שנחקר, והתפלאה מכך שלא הורחק.

הנאשם נשאל כיצד העובדה שהמתלוננת ואחותה חזרו והדגישו שהארוע כלל רק איומים ולא אלימות פיזית, עולה בקנה אחד עם העובדה שהן ניסו להעליל עליו. השיב, כי המתלוננת כל הזמן ניסתה להעליל עליו וכי היא המשיכה ברגע שהפסיק את כל תשלומי הבית וסרב ללכת לקניות.

הוסיף וטען "מעולם לא הרמתי עליה יד, מעולם לא הרמתי עליה את הקול, מעולם לא איימתי עליה. לאורך כל הדרך מרגע שהשוטר הגיע אמרתי שהיא מאיימת ומנסה להפיל אותי" (עמ' 41 ש' 22-24).

עת חזר ונשאל הכיצד העובדה שטענה שלא היתה אלימות פיזית מתישבת עם עלילה, השיב כי אחותה יעצה לה, וטענותיה היו שקריות (עמ' 42 ש' 1-2).

מסר כי עת זרק את הדברים על הרצפה לא אמר מאומה, אלא אמר למתלוננת לא צריך אל תעשי קניות (עמ' 42 ש' 5).

באשר לטענה כי בעת הגעת השוטרים לא מסר כי המתלוננת איימה עליו אלא רק באמרתו הראשונה, ואין לך אזכור באמרתו השניה, השיב כי בכל שלבי החקירה הדגיש שיש איומים מצידה (עמ' 42 ש' 20).

2. המוצג נ/1 - מזכר

המוצג הינו מזכר מיום 15.03.11 שנערך ע"י השוטר שלומית בן ציון וזהה למוצג ת/6 אשר הוגש ע"י התביעה (עמ' 11).

מהמזכר עולה כי השוטר בן ציון שוחחה עם הרמח"מ והחשודה שוחררה מבלי להפיק לה טופס 3004, וללא תנאים. עוד עולה כי השוטר בן ציון עדכנה את המתלוננת במעמד חקירתה כי יש באפשרותה לפנות לגורמי סיוע: "רווחה, מקלט לנשים מוכות וכן להוציא כנגד בעלה צו הרחקה".

3. המוצג נ/2 - מזכר

המוצג הינו מזכר שערכה השוטר ליאת פרץ ביום 11.03.11 (עמ' 42). עורכת המזכר ציינה כי לאחר שסיימה לחקור את החשוד ביקש ממנה הרמ"ח גולדשטיין להזהיר את החשוד בעל פה שלא יחזור על מעשיו.

סיכומי הצדדים:

סיכומי ב"כ המאשימה:

ב"כ המאשימה עתרה ליתן אמון בעדויות המתלוננת ואחותה ולקבוע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהרשיעו בעבירת איומים. באשר לעדות המתלוננת, טענה כי עדותה רצופה, סדורה, עניינית, קוהרנטית ואמינה. הפנתה לעדותה בעמ' 2 שורות 23-24, שם מסה כי הנאשם קילל אותה, וצעק שאם לא תלך לקניות הוא ימרר לה את החיים, יעשה לה את המוות ויראה לה מה זה. טענה כי הגם שהמתלוננת לא נוקטת במילה איום אלא נוקטת במלים שהנאשם קילל אותה וצעק, מבחינת תוכן הצעקות והקללות, מדובר באיום. טענה כי המבחן בעבירת האיומים הינו מבחן אובייקטיבי. טענה כי המתלוננת סיפרה אודות האיומים וחזרה על אופי האיום. טענה כי לאורך כל העדות עדותה אמינה, לרבות באשר להסבר מדוע יצרה קשר עם אחותה, באשר לסיבה בגינה הבליגה על ארועי עבר, באשר לסיבה שלא התקשרה קודם למשטרה והחשש לחשוף את בתה למראה שוטרים שמגיעים לבית. הפנתה לכך כי ההחלטה להתקשר למשטרה היתה של המתלוננת בלבד, וגם על פי תחושתה הסובייקטיבית היא חשה איום. הפנתה לתאור הארוע כפי שעלה מגרסת המתלוננת כארוע קשה, פחדה באותו רגע בשל תחושת אלימות שאין לדעת מתי הנאשם יתפרץ. הפנתה להסברה לפיו המתלוננת שבה לישון בבית ביום הארוע על מנת להשיב לבתה את תחושת הבטחון. הפנתה לדברי המתלוננת לפיהם לא יכלה להתנהל בבית בשל תחושת פחד. טענה כי המתלוננת לא רצתה להשחיר את פני הנאשם. טענה כי הערך המוגן בעבירת האיומים הינו הגנה על שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט ביחוד כאשר מדובר בתוך המשפחה.

הפנתה לעדה הגב' אלמונית, אחות המתלוננת, מעדותה עלה כי המתלוננת התקשרה אליה, מסרה לה שהנאשם שפך דברים, זרק דברים על הרצפה ואיים עליה. טענה כי עדותה מהווה חריג לכלל בדבר עדות מפי השמועה, מכח סעיף 10 לפקודת הראיות, הואיל ומדובר באמרה של קורבן אלימות. טענה כי המתלוננת מסרה את הדברים לעדה בסמוך למעשה האלימות ובהזדמנות הראשונה ולכן יש לאמץ עדותה לא רק באשר לאמירת הדברים אלא באשר לאמיתות תוכנם.

טענה כי עדותה באשר לרצון המתלוננת להוציא את הבת מהבית מהווה חיזוק לעדות המתלוננת. טענה כי העדה מסרה באשר להלך רוחה של המתלוננת, בכתה ורעדה, היתה היסטורית, מבוהלת, ומבולבלת.

הפנתה לעדותה, לפיה עת הגיעה לבית, המתלוננת אמרה לה שהנאשם איים עליה שימרר לה את החיים ושהיא לא תישאר עם הילדים, הפנתה להתרשמותה ממראה הבית, ומהאמירה של המתלוננת כי הנאשם עשה כן מתוך כעס. טענה כי המתלוננת ואחותה מסרו תוכן זה של איום.

הפנתה למוצגים אשר הוגשו בהסכמה. הפנתה לדוחות הפעולה באשר למראה הבית ולגרסאות המתלוננת כפי שהוצגה לשוטרים.

באשר לעדות הנאשם טענה כי עשה כל שביכולתו כדי להשחיר פני המתלוננת. הפנתה לאמרתו במשטרה שם מסר כי המתלוננת היא זו שאיימה עליו שאף אחד לא יאכל בבית, ולאחר מכן תיקן את דבריו ואמר שאיימה שהוא לא יאכל בבית, טענה כי הדבר מלמד על חוסר אמינות. טענה כי הנאשם הגדיר את דבריו באופן שהוציא דברים מהארונות, אולם בפועל השליך דברים מהארונות. טענה כי הנאשם באמרתו הראשונה טען כי המתלוננת איימה עליו שתמוטט אותו ולא כך אמר באמרתו הנוספת. טענה שבהזדמנות הראשונה, לפני השוטר שהגיע לבית, לא טען הנאשם שהמתלוננת איימה עליו, למעט לעניין הבישול והקניות.

הפנתה לניסיונו של הנאשם לצמצם את חלקו, את היותו עסוק בסוגיות כלכליות והצגת התאוריה שהמתלוננת ואחותה רקמו עצה נגדו. הפנתה לטענת הנאשם כי זרק לרצפה שניים שלושה מוצרים, דבר שאינו עולה בקנה אחד עם דוחות הפעולה של השוטרים.

טענה כי מדובר באיומים שאינם ברף העליון של העבירה, יחד עם זאת טענה כי לא מדובר בזוטי דברים.

טענה כי קבלת הטענה של זוטי דברים כרוכה בבחינת ארבעה תנאים. באשר לטיב המעשה, טענה שכאן מדובר בפגיעה בשלוות נפש. באשר לנסיבות המקרה, טענה כי לא ניתן לראות הנסיבות כזוטי דברים. באשר לתוצאות המקרה, טענה כי המתלוננת העידה על תחושותיה הקשות. הפנתה לאופי האיום ולנסיבות ביצועו,

הפנתה לתחושת המתלוננת בעת הארוע ואחריו כתוצאה ממנו, פחדה, חשה כקורבן מילולי, חשה מאוימת. באשר לאינטרס הציבורי טענה כי המבחן לבחינתו הינו האם מעשה העבירה הצמיח מידה מינימלית של סכנה לציבור, ואין חובה שהאיום יהיה חמור. טענה כי מאחר ומדובר במספר אמירות שלוו בזריקת מוצרים על הרצפה, האינטרס הציבורי מחייב לחייב באמירה מסוג זה. על כן עתרה להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ולא לקבל טענה של זוטי דברים.

סיכומי ב"כ הנאשם:

ב"כ הנאשם טען כי בכתב האישום האיומים המיוחסים לנאשם מתבצעים בשלושה שלבים, אולם מחקירתה הראשית של המתלוננת אין לכך ביטוי אלא המתלוננת משלבת בין שני סעיפים ואומרת כי האיום היה כי אם לא תלך לקניות הוא ימרר לה את החיים ויעשה לה את המוות, והכל בנקודת זמן אחת. עתר ללמוד מכך על מהימנות העדה וטען כי האיום לא הוכח. טען כי העדה לא מהימנה. טען כי מאחר ומדובר בעדה נורמטיבית ואינטליגנטית יש לבחון לעומק את דבריה. הפנה לסתירות בחקירתה בבית המשפט. לעובדה שטענה שהיא לא זוכרת בדיוק את נוסח האיום. באשר לעדות האחות טען כי עדותה אינה תומכת בלשון האיום. האחות מסרה כי עיקר האיום היה אני אמרר לך את החיים, את לא תישארי עם הילדים. עם זאת האיום באשר לילדים כלל לא מופיע בכתב האישום, ועת האחות נשאלה על כך, השיבה כי התכוונה על ארוע אחר. הפנה לתשובת המתלוננת באשר לשאלה מה אמרה לשוטרים עת הגיעו למקום, לשוטרים מסרה כי הנאשם התפרץ, קילל וזרק דברים, אך לא מסרה כי איים. טען כי באשר לאיום נשאלה ומסרה המתלוננת כי הוא ארע בארוע אחר. הפנה לדו"ח הפעולה ת/5 וטען כי מדברי השוטר עלה כי הנאשם אמר למתלוננת שהוא יראה לה מאיפה משתין הדג ואין זכר לאמירות הנוספות. כמו כן עלה מת/5 כי לדברי המודיעה בעלה משתולל בבית וזורק חפצים. אין כל אזכור לאיומים. טען כי מדובר באמרה ראשונית של קורבן, אך אין באמירה זכר לאיום. הפנה לעדותה בבית המשפט שם מסרה כי הבעל של אחותה הגיע עם בנותיהם על מנת לקחת את בתה, יחד עם זאת אחותה מסרה בעדותה כי מי שהגיע היה בן אחיה.

הפנה לעובדה כי עת נשאלה המתלוננת על ארועי עבר מסרה כי הפעם הראשונה היתה כחודשיים עובר לארוע הנדון ותארה הסלמה, בעוד שבאמרתה במשטרה מסרה כי הפעם הראשונה היתה לפני שנה וחצי.

טען כי חרף תחושת הפחד המתלוננת לא הזעיקה משטרה אלא את אחותה שלה, קרי, לאחות, ניסיון רב מתחום עיסוקה. הפנה לתשובת המתלוננת עת נשאלה האם רצתה שיורחק מהבית: "כן. לא. המטרה שלי היתה להגיד עד כאן".

הפנה לעובדה שאחות המתלוננת לא נחקרה באותו במועד אלא מספר ימים לאחר מכן, ועסקינן באחות שתחום עיסוקה נוגע לארועים מסוג זה.

הפנה לטענת המתלוננת לפיה לא ידעה על אפשרות לפנות לקבל צו הגנה, הגם שמהמוצג נ/1 עולה כי השוטר ציינה מפורשות כי הסבירה לה האפשרות.

הפנה לעובדה כי בחקירה הראשית המתלוננת מסרה שלא אמרה לנאשם לצאת מהבית, אולם בחקירתה הנגדית אישרה שאמרה לו לצאת ויש לכך תימוכין בגרסת אחותה.

הפנה לכך כי חרף הלך נפשה והחשש מפני הנאשם, על אף חזרתו הביתה, נשאה עמו בבית, וזאת חרף העובדה שהיה למתלוננת היכן לשהות.

טען כי הנאשם אינו מפחית ממעשיו וציין כי הוציא דברים מהארון וזרק אותם לרצפה.

טען כי אמרתו השניה מהווה אמרה משלימה לאמרתו הראשונה. טען כי אין סתירות בגרסאות אשר מסר, והנאשם השיב לכל אשר נשאל.

לאור האמור עתר להורות על זיכוי של הנאשם.

לחלופין טען כי יש לזכות הנאשם מהמיוחס לו בשל זוטי דברים.

טען כי ספק אם האמירה "אני אמרר לך את החיים" מהווה איום. טען כי מדובר באמירה קלת ערך מכל היבט, גם מבחינת האינטרס הציבורי. טען כי בתי המשפט הורו על זיכוי במקרים חמורים יותר כגון: אני אהרוג אותך". טען כי על בית המשפט לשקול את פרק הזמן שחלף- 3 שנים, היות הנאשם נורמטיבי, העובדה שהמתלוננת לא חוותה איום, היא עצמה לא ראתה בכך איום אלא כגידוף, כצרח ולא יותר מזה.

דיון ומסקנות:

1. ההוראה החוקית:

סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 מורה:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו מאסר 3 שנים".

2. איום מהו?

א. ברע"פ 2038/04, לם נ' מדינת ישראל, (4.1.06) כב' בית המשפט קבע: "השאלה אם התנהגות מסוימת, או מעשה כלשהו, הינם בגדר איום אסור נבחנת מנקודת מבטו של "אדם מן היישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאויים, לפיכך, בבואנו לבחון אם התבצעה עבירת איומים עלינו לאתר, בכל מקרה ומקרה, את המאויים שאליו הפנה המאיים את האיום וזאת כדי שנוכל לקבוע אם היה בהתנהגותו או במעשהו של המאיים כדי להטיל אימה בליבו של "אדם מן היישוב" שהיה נמצא בנסיבותיו של אדם זה..."

ב. בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, (6.9.89) קבע כב' בית המשפט: "שני יסודות לה לעבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר", והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". בעוד שהעבירה לפי סעיף 192 נעברה, כשכוונת המאיים להפחיד את המאויים או להקניטו.

מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלות נפשו של הפרט (PERSON'S PEACE OF MIND) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין...מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה."

ג. בע"פ 3779/94, חמדני נ' מדינת ישראל, (16.2.98) כב' בית המשפט קבע: "הרכיב הראשון שביסוד העובדתי הטעון הוכחה בעבירת איומים הינו ה"איום" עצמו. משנעשה איום "בכל דרך שהיא", והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של אדם, או בפרנסתו, נתמלאו דרישות היסוד העובדתי. האיום הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף כאמור".

נקבע בפסק הדין כי המבחן הוא אובייקטיבי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו אדם רגיל מן היישוב בנסיבות של האדם שנגדו הופנה האיום.

באשר ליסוד הנפשי, נקבע בפסק הדין כי "קבע המחוקק כי האיום נעשה "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". עניין לנו איפוא בעבירה שנדרשת בה מחשבה פלילית, היינו מודעות של עושה העבירה להתקיימותם של רכיבי היסוד העובדתי במעשיו, כשהוא פועל במטרה להפחיד או להקניט. דרישת היסוד הנפשי מתמלאת כמובן, כאשר המאיים פועל במטרה להפחיד או להקניט אך מתקיימת גם אם למאיים היתה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות עד כדי קרוב לוודאי כי התנהגותו יש בה כדי להפחיד או להקניט".

ד. בע"פ 5498/10, פלוני נ' מדינת ישראל, (6.4.11) כב' בית המשפט קבע כי בחינת תוכנו של הביטוי היא על רקע מכלול הנסיבות של המקרה, שבגדרו בית משפט נותן דעתו גם על אופן מסירת הביטוי, ועל האופן בו תשפיע האמירה על האדם הסביר. היסוד העובדתי בעבירת איומים מתבטא בעצם האיום בכל דרך שהיא באיזה מהאינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט מחייב את בית המשפט לבצע את האיזון בין האינטרסים החברתיים המוגנים לבין חופש הביטוי (ראו שם, מול סעיף כ"ד).

ה. המונח "הקנטה" פורש בהלכה הפסוקה כעשיית מעשה שיש בו כדי לגרום רוגז ברמה מקבילה להפחדה (ראו פלוני נ' מדינת ישראל, ע"פ 5498/10, שם, מול סעיף כ"ה).

ו. בע"פ 5498/10, פלוני נ' מדינת ישראל, כב' בית המשפט הביא מדברי כב' בית המשפט ברע"פ 10462/03, הראר נ' מדינת ישראל, שם כב' בית המשפט הביא מהדין העברי כדלקמן:

"אזכיר כי הקנטה הזולת נכללת בדין העברי בקטגוריה הקרויה אונאת דברים. על הפסוק "ולא תונו איש את עמיתו" (ויקרא, כ"ה, י"ז). מסביר רש"י כי "כאן הזהיר על אונאת דברים, שלא יקניט איש את חברו...". כמו כן כב' בית המשפט הביא מהגדרת המושג "אונאת דברים" במילון של אבן שושן, כדלקמן: "עלבון, גרימת צער בדברים קשים... " (ראו שם, מול סעיף כ"ה).

3. היסוד העובדתי:

על פי ההלכה הפסוקה והפסיקה היסוד העובדתי בעבירת איומים הינו המאיים על אדם איום רציני.

"האיום הנו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף... " התנאי להוכחת עבירת האיומים הוא כי האיום מופנה כלפי אדם, וכי האדם קלט את האיום. "מבחנו של האיום הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר... " יש לבחון את השאלה אם הדברים שנאמרו על

ידי הנאשם נשאו אופי של איום, לפי המבחן האובייקטיבי של השפעתם האפשרית על האדם הרגיל ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כוונו"...

(ראו כבי' הש' קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק רביעי מהדורה תשס"ו - 2006, בעמודים 2123, 2124).

כמו כן, על פי ההלכה הפסוקה ניתן לזהות איום אסור על פי הנסיבות בהן ניתן לו ביטוי ועל פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים.

בע"פ 103/88 ליכטמן, נקבע כי "האיום עצמו זו התנהגות בדרך כלשהי העלולה לנטוע בליבו של אדם רגיל פחד או חרדה. המבחן בקיומו של רכיב זה הוא אובייקטיבי... לענין זה יש להבחין בין איום לבין מתן אזהרה או עצה... קו הגבול בין איום לבין אזהרה אינו מדויק דומה כי ניתן להעזר במבחן העזר הבא: אם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים ולא כמזהיר..." (ראו כבי' השופט קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק רביעי, מהדורה תשס"ו - 2006 בעמ' 2124). לאור מבחן השליטה, יש לבחון אם ביכולת המאיים להביא לידי הגשמת האיום (ראו שם עמ' 2125). האיום אפשרי שיהיה מילולי ואפשרי שיבוא לכלל ביטוי בכל דרך אחרת לרבות בהתנהגות (ראו שם עמ' 2126).

בפגיעה בין אם בה כדי לגרום נזק מוחשי ובין אם היא נותרת ערטילאית (ראו שם עמ' 2126) שלא כדין (ראו שם עמ' 2127) יש לפרש את הביטוי שלא כדין כמשתרע על התנהגות שאין לה הצדק לפי כל דין פלילי או אזרחי... (ראו שם עמ' 2128).

מאפייני האיום "הערכים המוגנים (נסיבות): פגיעה -

(1) בגופו...

(2) בחירותו...

(3) בנכסיו...

(4) בשמו הטוב...

(5) בפרנסתו, קרי, בהכנסה שעליה מחייתו (שם, עמ' 2128 - 2129).

אין חובה להוכיח את היסוד העובדתי והנפשי לגבי כל אחד ממאפייני האיום (ראו פס"ד רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל). כמו כן אמירה המושמעת באוזני אדם אחר וקיים בה מסר של פגיעה באחר יכולה להוות איום (ראו רע"פ 2038/04).

4. היסוד הנפשי:

על פי ההלכה הפסוקה והפסיקה, היסוד הנפשי בעבירת האיומים נבחן כדלקמן: עבירה נחשבת לאיום בפגיעה בשמו הטוב של אדם אם היא מלווה את היסוד הנפשי הנדרש, בכוונה להפחיד או להקניט (שם סעיף 38 מול אותיות ג', ד') " ... לדעתי, יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים היתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומיו, גם אם אין לו שאיפה לכך"...

מאיים אשר בשעת האיום מודע ברמה גבוהה של הסתברות שדבריו יפחידו את המאויים פוגע בערכים מוגנים (שם בעמ' 128). בית המשפט בוחן את יסודות העבירה. "מטעם זה ניתן לקבוע כי גם אם המאיים לא התכוון להפחיד או להקניט את קולט האיום, אלא אדם אחר, הרי די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איום מושלמת..." אין בחוק דרישה להוכחת זיקת ענין בין המאויים לבין מושא האיום" ... (שם עמ' 133).

"... לפיכך, גם אם לא התכוון המאיים להפחיד את קולט האיום, די בכך שצפה שאפשרות זו עשויה להתממש ברמת הסתברות גבוהה כדי שהעבירה תושלם כלפי אותו קולט..." (שם, בסעיף 42).

באשר ליסוד הנפשי - נדרשת כוונה להפחיד או להקניט, לטעת פחד מפני התוצאה הרעה ולהרגיז או להכעיס במשמעות הרחבה שיש למושגים האלה בשפת היום-יום (ראו כב' השופט קדמי, על הדין בפלילים, חלק רביעי, מהדורה תשס"ו-2006, שם בעמ' 2129).

5. מהכלל אל הפרט:

א. האם הוכחו יסודות העבירה במבחן ההלכה הפסוקה והפסיקה:
5.א.1. שקלתי את הראיות שהובאו בפני, את טעוני התביעה וטעוני בא כח הנאשם. בחנתי את דברי העדים, את תוכנם, את האופן בו מסרו את אמרתם. בחנתי כיצד הדברים מתישבים עם השכל הישר וכיצד דברי כל אחד מהעדים מתישבים עם הראיות הנוספות והגעתי למסקנה כדלקמן:

5.א.2. בא כח הנאשם טען כי היסוד העובדתי של עבירת האיומים לא הוכח.
בא כח הנאשם טען כי כתב האישום מיחס לנאשם ארוע בו השמיע הנאשם איומים בשלושה שלבים, בעוד מדברי המתלוננת, כמו גם מדברי אחותה, לא עלו העובדות המצוינות בכתב האישום.

5.א.3. המתלוננת מסרה כי הנאשם אמר לה שימרר לה את החיים ויעשה לה את המוות ויראה לה מה זה. מסרה כי יצרה קשר עם אחותה הגב' אלמונית. הגב' אלמונית מסרה, בין השאר, שהמתלוננת אמרה לה שהנאשם אמר שהוא ימרר לה את החיים.

5.א.4. התביעה עתרה לקבל את דבריה של הגב' אלמונית לעניין עדות השמועה ששמעה מהמתלוננת כראיה לאמיתות תוכנה, כחריג לכלל האוסר עדות שמועה, במסגרת סעיף 10 לפקודת הראיות.

5.א.5. האם עדות האחיות הגב' אלמונית מהווה חריג לכלל הפוסל עדות שמיעה האם עדות האחיות יכולה לשמש כראיה לאמיתות תוכן הדברים
5.א.5.1. ההוראה החוקית:

סעיף 9 לפקודת הראיות ענינו אמרת עד בעת ביצוע העבירה.
הסעיף מורה:

”עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לענין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט”.

5.א.5.2. ההלכה הפסוקה:

הוראותיו של סעיף זה מכשירות כראיה, לאמיתות תוכנה, אמרה שנאמרה על ידי אדם כלשהו מחוץ לכתלי בית המשפט סמוך לפני התרחשותו של מעשה העבירה או בעת התרחשותו או סמוך לאחר התרחשותו ובלבד שהאמרה קשורה בהתרחשותו של מעשה העבירה (נוגעת במישרין לעובדה השייכת לענין) ושהאומר הינו עד במשפט ולא מיותר לציין שאפשר שהאמרה תהיה אמרתו של מתלונן, קרבן עבירה, הנאמרת מתוך חדר שבו שהה כאשר על פי תוכנה היא מדברת בעבירה המבוצעת בה... (ראו כב' השופט קדמי, על הראיות, חלק שני, מהדורה תשי"ע - 2009, שם, בעמ' 610)....

”לכאורה, מבטאת ההוראה שבסעיף זה את העיקרון המונח בבסיס החריג המסורתי של RES GESTAE, לאמור היא פותחת את שערי בית המשפט לקבל כראיה לאמיתות תוכנה אמרה של אדם שנאמרה מחוץ לבית המשפט באופן ספונטני, בתגובה לארוע מרגש (ביצועה של עבירה)... כתנאי לקבלת האמרה - שהאומר עצמו הוא עד במשפט” (שם, עמ' 611).

”משנדרשת הופעתו של האומר כעד, מתעוררת, מטבע הדברים, השאלה מה הרבותא בהוראה שבסעיף הנ”ל; ובמה בא לכלל ביטוי החריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה הגלום בה. לתשובה שניתנה לשאלה זו שני פנים: ראשית - אם העד מאשר את אמרתו קובעת ההוראה חריג לכלל האוסר סיוע עצמי בכך שהיא מתירה הוכחת אמרת חוץ להוכחת עקביותו של העד ולתמיכת מהימנותו ו - אם חוזר בו העד מאמרתו, רשאי בית המשפט לקבלה כראיה לאמיתות תוכנה כחריג הפוסל עדות מפי השמועה... ” (ראו שם, עמ’ 612).

5.א.5. מהכלל אל הפרט, לעניין קבילות אמרת האחות כראיה קבילה לאמיתות

תוכנה:

במקרה שלפני המתלוננת יצרה קשר עם אחותה, הגב’ אלמונית.

הגב’ אלמונית הינה עדה במשפט.

האמרה הינה אמרה ספונטנית המתיחסת לארוע, ונאמרה בסמוך לארוע.

משכך, החריג של ה”רס ג’סטה” בדבר קבילות אמרת עד שנאמרה לאחר ארוע מרגש

וניתן להעיד את האומר, חל עליו סעיף 9, לפקודת הראיות.

בענין שלפני, כאמור, חל סעיף 9 לפקודת הראיות (ראו כב’ השופט קדמי, על

הראיות, חלק שני, עמ’ 595).

5.א.5.4. **היסוד העובדתי שעלה מגרסת האחות:**

במקרה שלפני, האחות, הגב’ אלמונית, מסרה כי היא הגיעה למקום הארוע כעשרים

דקות לאחר שאחותה יצרה עמה קשר טלפוני. אחותה אמרה לה בשיחת הטלפון

שהנאשם זרק חפצים ושפך דברים על הרצפה, ובהמשך אחותה אמרה לה שהנאשם

אמר לה שהוא ימרר לה את החיים.

לציין כי העדה מסרה כי בהזדמנות הראשונה מסרה לה אחותה בטלפון כי הנאשם

השליך דברים על הרצפה, ורק כאשר היא הגיעה לבית אחותה מסרה לה אחותה

שהנאשם אמר שהוא ימרר לה את החיים.

עם זאת מצאתי כי במקרה הנדון עדות הגב’ אלמונית נכנסת בגדר בסעיף 9 לפקודת

הראיות.

5.א.5.5. **היסוד העובדתי שעלה מגרסת המתלוננת:**

כאמור, המתלוננת מסרה שהנאשם אמר לה שהוא ימרר לה את החיים ויעשה לה

את המוות ויראה לה מה זה.

5.א.5.6. **גרסת הנאשם לענין היסוד העובדתי:**

הנאשם הכחיש שהוא אמר למתלוננת שהוא ימרר לה את החיים, ואמר שהמתלוננת

היא זו שאיימה עליו שתמרר את חייו.

6. ממצאים לעניין היסוד העובדתי:

אני סבורה לאחר ששמעתי ושקלתי ובחנתי את דברי המתלוננת, את דברי אחותה ואת דברי הנאשם, כי אני מעדיפה את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, לפיה הנאשם אמר למתלוננת שימרר לה את החיים. האמירה שהנאשם ימרר למתלוננת את החיים, עלתה מדברי המתלוננת ועלתה מדברי אחותה.

באשר לאמירות הנוספות, אשר לדברי המתלוננת השמיע הנאשם, אמירות שתוכן שיעשה לה את המוות ויראה לה מה זה, אני סבורה כי המתלוננת במהלך עדותה ייחסה חלק מהאמירות המופיעות בכתב האישום, לארועים שארעו במועד אחר (ראו עמ' 3 ש' 15-17).

לא מצאתי מעל לכל ספק סביר שהאמירות הנוספות נאמרו בארוע הנדון. אני סבורה כי לא עלה באופן חד משמעי מגרסת המתלוננת בבית המשפט כי האמירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום נאמרו ביום הארוע, למעט כאמור האמירה אני אמרר לך את החיים, אמירה שעלתה כאמור גם מעדות אחותה, כאמירה המהווה את האיום בארוע נשוא התלונה. מצאתי לציין במאמר מוסגר, כי אין באמור כדי לשלול את גרסת הנאשם לפיה בהזדמנויות שונות המתלוננת אמרה לנאשם שתמרר את חייו. אני סבורה כי היסוד העובדתי המפורט בכתב האישום, לכאורה, שענינו שלושת השלבים, אותם הגדיר בא כח הנאשם, לא הוכחו במלואם. משנותר ספק בליבי אם האמירות הנוספות נאמרו במהלך הארוע בגינו זומנה משטרה, מצאתי כי על הנאשם ליהנות מהספק וכי יש לקבוע כי האמירות הנוספות לא הוכח כי נאמרו במהלך הארוע. משמע, מהאמור לעיל מצאתי כי הוכח היסוד העובדתי ככל שמתייחס לאמירה אני אמרר לך את החיים.

7. האם הוכח היסוד הנפשי:

אני סבורה כי גם היסוד הנפשי הוכח וכי הנאשם השמיע את האמירה בכוונה להפחיד או להקניט, וכי הנאשם היה מודע ברמה גבוהה של הסתברות כי יש בדבריו לפחות כדי להקניט את המתלוננת.

יחד עם זאת באשר ליסוד הנפשי, הואיל ועסקינן בעבירה שהיא עבירה התנהגותית המבוצעת מתוך מטרה, יש לבחון בכל מקרה אם חלה הלכת הצפיות (ראו רע"פ 2038/04 שם מול סעיפים 37, 38).

אני סבורה כי היסוד הנפשי לאור ההלכה הפסוקה הוכח, הן באמצעות דברי המתלוננת בהם נתתי אמון, והן באמצעות דברי אחותה אשר ניתן לקבל את עדותה

כחריג לכלל האוסר עדות שמועה, הן לגבי האמירה והן לגבי אמיתות תוכנה, ומשכך, אני סבורה כי לנאשם היתה מודעות ברמה גבוהה כי יעד ההפחדה או ההקטנה יתממש עקב איומיו, גם אם לא היתה לו שאיפה לכך. משכך, מצאתי שהוכח גם היסוד הנפשי.

8. ממצאים לגבי עבירת האיומים:

נשאלת השאלה אם האמירה שהשמיע הנאשם, אני אמרר לך את החיים, מהווה איום.

אני סבורה שבבחינת האמירה "אמרר לך את החיים" למול ההלכה הפסוקה והערכים המוגנים, האמירה מהווה איום. אמירה מסוג זה, באופן אובייקטיבי, יש בה כדי להטיל מורא בלב השומע מפני רעה צפויה בלתי ברורה, יש בה לפגוע בשלוות נפש, בערכים המוגנים, ובוודאי יש בה כדי להקניט. לאור כל האמור אני קובעת כי הנאשם עבר עבירת איומים באופן שאמר למתלוננת שהוא ימרר לה את החיים.

9. האם ניתן לומר שהנאשם חוסה תחת צלה של ההגנה שעניינה זוטי דברים:

בא כח הנאשם טען לחלופין כי אם תדחה גרסת הנאשם יש להורות על זיכוי מהטעם שעניינו חוסה תחת צילה של ההגנה שעניינה זוטי דברים.

9.א. ההוראה החוקית:

סעיף 34"ז מורה:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי המעשה הוא קל ערך.

9.ב. ההלכה הפסוקה:

9.ב.1. "התנאים ליישום הסייג מפורטים בגוף ההוראה, והם: אם "טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי מלמדים כי המעשה הוא קל ערך"; והגישה הרווחת היא, שהמדובר ב"תנאים" מצטברים, כאשר האחרון שבהם - "האינטרס הציבורי" הוא המכריע". (ראו כב' השופט קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק ראשון, מהדורה תשס"ה- 2004 בעמ' 556).

9.ב.2. בתיק פלילי (י-ם) 17524-05-11 מ"י נ' פנחס אבו צדקה, (5.12.12) כב' בית המשפט קבע כי האיומים שהשמיעו הצדדים מצויים ברף התחתון של עבירת האיומים, על רקע ויכוחים ולא נראה שמי מהם התכוון לממש את איומיו. האיומים נאמרו בעת כעס.

9.ב.3. בתיק פלילי 2556/02 מ"י נ' פנחסוב, (11.10.04) נקבע כי הנאשם ביצע את עבירת האיזמים.

הנאשם אמר למתלוננת "אני אראה לך מה זה". יחד עם זאת נקבע כי הארוע והאמירה ניתן לראותם בנסיבות המקרה דנן כמעשה קל ערך, ולכן נקבע כי הנאשם זכאי לחסות בסייג של זוטי דברים.

9.ב.4. בע"פ (תל אביב יפו) 1720/95, מ"י נ' מנשה יוסף ואח' (6.10.96), כב' בית המשפט הביע עמדתו באשר לשיקולים אותם יש לשקול בבוא בית המשפט להכריע בטענת ההגנה של זוטי דברים:

"באשר לשיקולים הצריכים להנחות את בית-המשפט בבואו להכריע בטענת הגנה זו לגופה, לאחר שמיעת הראיות, הרי שאלה צריכים להיבחן לפי טיבו הקונקרטי של המעשה והאינטרס הציבורי וההגנה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך חברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. לעומת השיקולים המנחים את בית המשפט, דרך משל, בבואו לבחון את הסעד של מבחן ללא הרשעה, והכוללים בצד נסיבות הענין וטיב העבירה את אופיו של הנאשם, עברו, גילו, תנאי ביתו, בריאותו הגופנית ומצבו השכלי... הרי שהדגש לענין ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו "נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי". ע"פ בחינת המעשה לאורם של מבחנים אלה, עשוי השופט להגיע לכלל מסקנה אם אכן הדברים אמורים בעבירה מבחינה טכנית פורמלית אשר מבחינה מהותית מתאים לה הכלל של "העדר ענין לציבור". כפי שמצינו לא ניתן לערוך מראש רשימה סגורה ומפורטת של המקרים הראויים להיכנס בד' אמותיה של ההגנה דנן, קרי, מקרים הנמצאים "מתחת לאותו סף של חומרה ואנטי חברתיות", אלא יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו. בחינה זו צריכה להיעשות בזהירות מרובה, כדי שלא לרוקן מתוכן דווקא את העבירות הקלות, וכל זאת בהתחשב בתוצאה המחויבת מקבלת ההגנה, שהינה זיכוי של הנאשם".

9.ב.5. בע"פ 7829/03 מ"י נ' אריאל הנדסות חשמל (14.7.05) כב' בית המשפט קבע:

"בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו, אם מעשה העבירה הצמיח מידה מינימלית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתים את מבצעו בהרשעה בפלילים...נקיטת זהירות בהחלתו של הסייג אינה מונעת, לגישתי, פרשנות שתבחן בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע. שכן, יש ושהשפעתו של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה".

9.ב.6. בת"פ (ירושלים) 2492/06 מ"י נ' תור יהושפט (19.6.07), במקרה שהובא בפני כב' בית המשפט שם, זוכה הנאשם על יסוד סעיף 34 לז' לחוק העונשין מעבירת איומים באופן שאמר הנאשם למתלונן "יום אחד נתלה אותך".

9.ג. מהכלל אל הפרט:

האם הנאשם זכאי לחסות תחת צלה של ההגנה שענינה זוטי דברים:

שקלתי אם אפשרי, בשל נסיבות המקרה, שהנאשם יחסה תחת צלה של ההגנה שענינה זוטי דברים.

אני סבורה כי בנסיבות המקרה דנן, ניתן לקבוע כי מעשהו של הנאשם ניתן להתיחס אליו כזוטי דברים, ואנמק:

בע"פ מרכז 12-05-39031, חננאל נ' מדינת ישראל, (24.12.12) כב' בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור של הנאשם אשר הורשע בעבירת איומים, בכך שאמר לבת זוגו כי יתן לה אגרוף תוך קירוב אגרופו לפניה.
כב' בית המשפט המחוזי קבע כדלקמן:

"בית המשפט קמא בחן את כל העדויות ביסודיות וקבע בהכרעת הדין כי עדויות המתלוננת ושתי הבנות היו סדורות, קוהרנטיות, לא נסתרו בחקירה הנגדית, היו מהימנות ואותנטיות, וכי נתן בהן אמון מלא.

באשר לעדות המערער קבע ביהמ"ש קמא כי עדותו בביהמ"ש היתה שונה באופן מהותי מעדותו במשטרה, וכן כי גירסתו הינה גירסה כבושה. אין כל עילה או הצדקה להתערב בקביעות אלה של ביהמ"ש קמא, שהן נכונות ומעוגנות בחומר הראיות.

לעומת זאת, היה ראוי לקבל את הסייג של "זוטי דברים" לפי סעיף 34"ז לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") שמונתה בקיומם של ארבעה תנאים מצטברים: טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי".

אני סבורה כי גם במקרה שלפני אם אבחן את מעשה הנאשם באשר לטיבו, מדובר באלימות מילולית ברף הנמוך. הנאשם אמר למתלוננת כי הוא ימרר לה את החיים. באשר לנסיבות המקרה והרקע למקרה, עולה כי עסקינן בבני זוג אשר מסוכסכים ביניהם, והארוע ארע על רקע העובדה שהמתלוננת בקשה מהנאשם לערוך קניות והנאשם, אשר מצבו הכלכלי היה בכי רע, לא נעתר לבקשתה כפי שעשה כל העת בהזדמנויות קודמות, וכתוצאה מכך המתלוננת אמרה לו שהיא תערוך קניות ולא תבשל עבורו, והארוע ארע על רקע נסיבות אלה.
הנאשם לא פעל באלימות פיזית כלפי המתלוננת.

באשר לתוצאות המעשה ומידת הפגיעה בקרבן, המתלוננת נפגעה מאד מהעובדה שהנאשם השליך חפצים מהארון, ומהתנהלותו, עם זאת לא נגרמה לה פגיעה כלשהי, נהפוך הוא, מדבריה עלה כי היא לא נפגעה פיזית ויתר על כן היא לא סברה כי בארוע הנדון הנאשם איים עליה.
ובאשר לאינטרס הציבורי, מעשה העבירה ניתן לומר שהצמיח מידה מינימלית של סכנה לציבור.
מעשה מזערי, שאינו מחייב את מבצעו בהרשעה פלילית .

10. סוף דבר:

לאור החוק וההלכה הפסוקה אני קובעת כי הנאשם חוסה תחת צילו של הסייג שעניינו "זוטי דברים" אשר נוטל ממעשיו את פליליותו ומשכך, אני מזכה אותו מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר תשע"ד, 24/02/2014 במעמד הנוכחים.